

3 Οκτωβρίου 2014

Όλη μου η ευτυχία ή η δυστυχία εξαρτάται από τους λογισμούς μου και από τις διαθέσεις της καρδιάς μου

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Αν οι λογισμοί κι οι διαθέσεις μου είναι σύμφωνα με την αλήθεια του Θεού, με το θέλημά Του, τότε είμαι αναπαυμένος, γεμάτος θείο φως, χαρά κι ευλογία.

Αν όχι, τότε είμαι ανήσυχος, γεμάτος με πνευματικό και ψυχοφθόρο σκότος, νιώθω να με βαραίνει η απόγνωση. Αν μεταβάλλω τελείως τους απατηλούς κι ακάθαρτους λογισμούς και τις διαθέσεις της καρδιάς μου και τους κάνω αληθινούς και θεάρεστους, τότε αποκτώ πάλι ανάπαυση κι ευλογία.

Ο πλησίον μου είναι μια ύπαρξη με ίσα δικαιώματα μαζί μου. Είναι ένας άνθρωπος σαν και μένα, πλασμένος κατ' εικόνα Θεού. Κι αφού είναι σαν και μένα, πρέπει να τον αγαπώ όπως αγαπώ και τον εαυτό μου. «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν» (Ματθ. κβ' 39).

Πρέπει να τον φροντίζω και να τον προσέχω όπως προσέχω τη σάρκα και το αίμα μου, να του φέρομαι στοργικά, ευγενικά, καλοσυνάτα, να του συγχωρώ τις αστοχίες όπως θα συγχωρούσα και τις δικές μου, όπως θα 'θελα να συγχωρήσουν κι οι άλλοι τα σφάλματά μου και να μου φέρονται με συγκατάβαση. Δηλαδή, όπως θα 'θελα οι άλλοι άνθρωποι να μην παρατηρούν τα λάθη μου, σαν να μην υπάρχουν, ή να τα αγνοούν με ευγένεια, με καλοσύνη και μεγαλοψυχία, το ίδιο πρέπει να κάνω κι εγώ στον αδελφό μου.

Ο σαρκικός άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει την ευλογία και την πνευματική ευφροσύνη που απολαμβάνουμε με την προσευχή και την άσκηση της αρετής. Ούτε στο ελάχιστο δεν μπορεί να κατανοήσει τι ευλογία και ποια μακαριότητα μάς περιμένει στον άλλο κόσμο. Δε γνωρίζει τίποτα υψηλότερο από την επίγεια σαρκική χαρά. Τις μέλλουσες ευλογίες τις λογαριάζει φαντασίες. Ο πνευματικός άνθρωπος όμως γνωρίζει εμπειρικά την ευλογία που νιώθει η ενάρετη ψυχή, γιατί η καρδιά του προγεύεται από τώρα τη μέλλουσα μακαριότητα.

Όσο περισσότερο προοδεύει στην πνευματική ζωή ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο πνευματοποιείται. Αρχίζει σιγά σιγά να βλέπει παντού το Θεό, την ύπαρξη της δύναμής Του σε όλα τα πράγματα. Βλέπει παντού και πάντα τον εαυτό του να κατοικεί στο Θεό, να εξαρτάται απ' Αυτόν ακόμα και στα πιο παραμικρά πράγματα. Αντίθετα, όσο περισσότερο ο άνθρωπος είναι δοσμένος στο σαρκικό τρόπο ζωής, τόσο περισσότερο σαρκικός γίνεται. Δε βλέπει παντού το Θεό. Δεν Τον βλέπει ούτε και στα πιο θαυμαστά επιτεύγματα της θείας Του δύναμης. Το μόνο που βλέπει παντού είναι σάρκα και ύλη. Στα δικά του μάτια ο Θεός δεν υπάρχει ποτέ και πουθενά. (πρβλ. Ψαλμ. 35: 2). «.

Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης

Πηγή: llazaros.blogspot.gr